

Tak to dopadá, když pravda přece jen vyjde na povrch. Jen se tak potvrzuje, čeho všeho jsou lháři a zloději schopni. Snad i toto přispěje k postupnému otevírání očí těch, co nechtějí vidět a mnozí ani slyšet současné lháře a zloděje. Zbytečné to asi je pouze pro ty, kterým jsou všechny argumenty fuk - hlavně, že se i oni napakují; pak je každá lež dobrá. Posuďte sami:

Narazil / nenarazil Titanic do ledovce?

Očima vévody z Ellgutu:

Titanic do ledovce nenarazil: Do hlubin konspirace s Janem Berwidem Buquoyem. **Patrně se jednalo o největší pojišťovací podvod všech dob.** Zaoceánský parník "Titanic" nikdy na žádný ledovec nenarazil. Plavidlo vyrobila společnost International Mercantile Marine (IMM). Firma patřila americkému multimilionáři J. P. Morganovi. **Stavbou Titanicu se IMM beznadějně zadlužila.** Jediným možným řešením bezvýhodné situace bylo onu doposud největší loď všech dob **maximálně pojistit a poslat jí co nejdříve ke dnu.**

Je tomu 100 let, kdy byl Titanic 31. 5. 1911 spuštěn v Belfastu (Severní Irsko) na vodu. **Na svou první oficiální plavbu se však vydal až o rok později, 10. 4. 1912 z anglického Southamptonu.**

Co způsobilo tak dlouhé zdržení? **Gigantického obra nechtěla totiž žádná pojišťovna nechat pojistit. Nešlo ani tak o výši pojistky, jako o to, že při bližším zkoumání se zjistilo, že Titanic takřka není schopen plavby.** Údajně "nepotopitelná" loď byla spíš obrovskou plovoucí rakví. **K budování plavidla byl použit nekvalitní materiál, nýtované pláty již rezivěly, vnitřní prostory nebyly dodělány, parník měl chronický nedostatek záchranných člunů, členem posádky chyběly dalekohledy a dokonce i lodní šroub byl "vypůjčen" ze sesterské lodi "Olympic".** Není tedy divu, když se po ohledání objektu pojišťovací agenti od potencionálního vraku raději úprkem vzdalovali. **Na první pohled bylo patrné, že společnost IMM nevládne finančními prostředky, aby mohla učinit Titanic "nepotopitelným".** Plavidlo bylo doslova "slepeno" dohromady z levně zakoupených materiálů a na hladině se drželo, dalo by se říci, jenom silou vůle. O "nepotopitelnosti" nemohlo být vůbec ani řeči. Sebemenší kolize na moři by znamenala okamžité klesání ke dnu. IMM v čele s J. P. Morganem byli finančně v koncích a nemohli daný žalostný stav nijak změnit. Přesto se presidentovi společnosti IMM, J. Bruce Ismayovi, podařilo s vedením britské pojišťovny Lloyd's of London uzavřít pojistku na v přepočtu necelých **30 000 000 eur (cca. 750 000 000 Kč)** na vrak, který byl **pro účely zaoceánských plaveb takřka bezcenný.** Teď šlo pouze o to se "plovoucí rakve" co nejrychleji zbavit. Titanic vyrazil na svou první a poslední plavbu 10. 4. 1912 z anglického přístavu Southampton. I když se rozšířila scestná, klamná reklamní zpráva o "nepotopitelnosti" plavidla, výsledek byl celkem skromný:

Skoro čtvrtina míst na lodi zůstala neobsazena. Bylo to dáno tím, že jízdenka na Titanic byla nehorázně předražená. To, co se jinde platilo za I. třídu spojení mezi Southamptonem a New Yorkem, musel cestující na Titanicu zaplatit již za podřadnou III. třídu. Plavba tím byla ztrátová a nestačila krýt ani základní výdaje za provoz. Všem ve vedení IMM bylo jasné: projekt Titanic je nerentabilní finanční debakl. Jak se však dané přítěže zbavit?

Aby se dosáhlo u Lloyd's of London vyplacení plné pojišťovací částky, bylo nutné držet se určitých pravidel: **Lod' se musí potopit na širém moři, volat o pomoc, ale nikdo**

nesmí přijet a zachránit ji, přičemž se musí potopit tak hluboko, aby byla nevytažitelná a tím zamést za sebou jakékoliv stopy. Nejlepší by byla kolize s ledovcem, ale kde ho v polovině dubna uprostřed Atlantiku najít? Titanic si sice nechával telegraficky zasílat "varovné zprávy" o tom, kde by se ledovce nacházet mohly, ale na žádný se mu nepodařilo narazit. Parník projel bez zádrhelu všemi možnými nástrahami a začal nabírat přímý kurs New York. **V tento okamžik nechal kapitán Edward J. Smith, vrchní důstojník Henry Wilde a president IMM, J. Bruce Ismay, loď zastavit.**

Rozhlásili, že prý plavidlo narazilo na "ledovec" a potápí se.

Cestující si měli navléknout plovací vesty a nastoupit do záchranných člunů. Většina z nich považovala opatření za pouhé cvičení a někteří dokonce za nejsporný vtíp. **Ubytování v II. a III. třídě se ani nenamáhalo vyjít na palubu. Příčina? Nikdo z cestujících žádný náraz nepocítil a nikdo z nich žádný ledovec neviděl. Tak proč se vzrušovat?**

Titanic se zastavil na nejhlubším místě své plavby (3820 metrů od hladiny ke dnu). Vytáhnout vrak z této hloubky bylo tehdejší námořní technikou nemožné. **V této oblasti - kurs polohy plavidla: 41° 43' SŠ 49° 56' ZD - se žádné ledovce ani v nejkřutější zimě nenacházejí, natožpak aby tam byly v polovině dubna, tzn. 14. 4. 1912.**

Telegrafista Titanicu, Jack Phillips, sice volal o pomoc, a dbal o to, aby byl signál zachycen, ale soustavně úmyslně udával chybnou polohu lodi, takže skutečná záchrana nebyla vůbec možná; což vyhovovalo pojistným podmínkám. **Přesto, následek toho později byl, že vrak Titanicu nemohl být celých 73 let nalezen, neboť na poloze, kterou udával telegrafista, se žádný vrak nenacházel.** Také záchranná loď "Carpathia" našla ztroskotance úplně jinde, než na kursu, jenž telegraficky udával Jack Phillips. Lidé nacházející se již asi půl hodiny v záchranných člunech na klidné mořské hladině nevycházel z údivu. Gigantické plavidlo stálo na místě, všude zářila světla, cestující v podpalubí v plné zábavě a o nějakém potápění ani památky. **Pak nastaly dva mohutné výbuchy. Titanic se prolomil ve středu a obě půlky lodi se nezávisle na sobě začaly potápět.**

V úřední zprávě se tvrdilo, **že výbuchy způsobily přehřáté kotle, když přišly do styku s mořskou vodou vnikající zvenčí do strojovny.** Byla to ta nejstupidnější výmluva vedení Titanicu vůči vyšetřovací komisi v New Yorku. Přesto uznali vyšetřovatelé danou fabulaci jako objektivní pravdu. Je to neuvěřitelné! Teplota (ne)vnikající mořské vody by se byla pohybovala okolo nuly. Účinek by byl opačný: **místo výbuchu by se kotle prudce ochladily a přestaly by okamžitě fungovat. Elektrický proud by se vypnul anebo by zkratoval.** Titanic se naopak těšil vynikající pohodě a zářil jak rozsvícený vánoční stromeček! **Ve středu lodi žádné kotelny nebyly.** Byl to nejslabší článek plavidla a v těchto místech se nacházely poštovní zásilkami. I pro nejneschopnějšího amatéra to není problém v těchto místech, mezi tisíci poštovními zásilkami, umístit balíčky s traskavinou a v daný okamžik je odpálit. To se také stalo. **Parník se po výbuchu začal ve střední části plnit vodou.** Tlakem exploze byly vyraženy nýty bočních plátů ze vnitř ven. To zcela jasně ukazují snímky všech ponorek, jenž vrak na mořském dně fotografovaly. Voda se hrnula do útrob Titanicu podlahou (díra po výbuchu), tak jako levou i pravou boční stěnou, kde byly tlakovou vlnou vyraženy nýty a ochranné pláty se uvolnily. **Asi po hodině se parník v prostředku zlomil. Obě půlky zůstaly třet do vzduchu. Příklad se potopila hned. Zád' zůstala stát v pravém úhlu k hladině a lodní šroub s nápisem "Olympic" kolmo hleděl do nebe.** Asi po čtvrt hodině začal klesat ke dnu odděleně. Když obě části Dr. Robert Ballard se svojí ponorkou 01. 9. 1985 na dně našel, byly **od sebe vzdáleny 650 metrů.** Kolem půlnoci 14. 5. 1912 se sešli kapitán Smith, jeho zástupce Wilde, 1. důstojník Murdoch, konstruktér Titanicu Andrews, president IMM Ismay, a II. telegrafista Bride. Před vyšetřovací komisí Harold Bride vypověděl, že při onom setkání

konstruktér Thomas Andrews vypočítal dobu trvání potopení Titanicu. Prý se měl parník udržet nad hladinou maximálně 90 minut.

Jak to mohl onen inženýr vědět, když v době rozhovoru teorie o "kolizi Titanicu s ledovcem" ještě nebyla vůbec na světě? Zcela deduktivně musel vypočítávat dobu životnosti plavidla na hladině, pro provedení exploze údajných "kotlů". K jeho cti lze dodat, že se nespletl. Když se Titanic otřásl výbuchy, začala mořská voda vnikat do lodi spodem a boky, v oblasti poštovního depa, kde nebyly žádné těsnicí komory, které by mohly živel zadržet. Po rozhovoru se II. telegrafista již na své místo v telegrafní kabině nikdy nevrátil. Objevil se až před výslechovou porotou v New Yorku, kde se netajil tím, že v době, kdy loď najela na "ledovec" se nacházel v podpalubí, v poštovním depu. Přesto svojí výpověď několikrát změnil a místy plácal páté přes deváté. Proč byla porota zafixována na teorii "ledovce" a nezatkla Brideho za podezření ze sabotáže s následkem potopení plavidla, nad tím zůstává rozum stát. On byl prakticky jediný, kdo mohl s úspěchem danou výbušninu mezi ostatní zásilky zamíchat a posléze odpálit.

Teorie o údajné trhlině na pravém boku parníku o délce 90 metrů po kolizi s ledovcem je pouze vybájenou legendou. Žádná z ponorek spuštěných k vraku Titanicu nic takového neobjevila. Fotografie údajných ledovců, se kterými loď měla kolidovat, jsou výmyslem. Až do Ballardova objevení vraku v roce 1985 se totiž vůbec nevědělo, kde se Titanic vlastně potopil, a proto nebylo možno ani určit místo onoho neexistujícího ledovce. V oblasti, kde začal parník klesat ke dnu, žádné ledovce nejsou. Zaoceánský gigant měl opravdu nedostatečný počet záchranných člunů. To ovšem ve skutečnosti nehrálo rozhodující roli. Problém byl v tom, že cestující do člunů nechtěli nastupovat, protože neviděli důvod. Loď stála na místě a nic se nedělo. První člun o kapacitě 65 osob byl spuštěn na hladinu s 28 cestujícími a druhý o kapacitě 40 lidí vezl pouze 12 osob. Málokterá ze záchranných pramic byla naplněna alespoň z 60 % svého skutečného předpokládaného počtu cestujících. Pro nedostatek zájmu skládací čluny nebyly vůbec spuštěny na vodu. Proč? Žádný ledovec nebyl nikde vidět a loď se nepotápěla. Venku byla pouze nepříjemná zima. O to, zúčastnit se nějakého "cvičení", neměl tedy nikdo zájem. Změna nastala, až když se zaoceánský parník začal po dvou explozích plnit vodou. Vypukl nepopsatelný chaos. Ano, Titanic se stal obětí promyšleného spiknutí a sabotáže, kterou s největší pravděpodobností provedl II. telegrafista Harold Bride. Kam se však poděli ostatní protagonisté tohoto brutálního aktu: kapitán Smith, jeho zástupce Wilde, I. důstojník Murdoch, konstruktér Andrews a I. telegrafista Phillips? Podle svědeckých tvrzení se nacházel telegrafista Phillips s Bridem v člunu číslo 4. Zachránila je "Carpathia". Kapitán Smith plul s několika ostatními členy posádky na záchranném člunu, kde je znázorněn na snímku, jak zachraňuje malou holčičku. Matka zachráněné dívky mu na "Carpathii" v přítomnosti II. důstojníka Lightollera za záchranu dcery vroucně poděkovala. Murdoch se zachránil spolu s Lightollerem na převráceném skládacím člunu. Konstruktér Andrews zmizel neznámo kam. Před výborem New Yorkské vyšetřovací komise vypovídali z okruhu spiklenců pouze Ismay a Bride. Podle úřední verze se všichni ostatní "utopili". Není bez zajímavosti, že na rozdíl od jiných cestujících, jejich "utopená těla" nikdy nebyla nalezena.